

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਜੀ ਐਲ ਚੋਪੜਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਰਾਮ ਨਾਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਾਮ ਨਾਥ-ਛਿੱਤਰ ਮਲ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1958 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 266-ਡੀ

ਦਿੱਲੀ ਅਜਮੇਰ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1952 ਦਾ XXXVIII) — ਸੈਕਸ਼ਨ 15—ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਸ਼ਰਤ ' ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂਪੇਗਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ' ਤੇ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ—ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੌਂਪਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ—ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਉਪਾਅ—ਚਾਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਜਾਂ ਅਮਲ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ-ਅਭਿਆਸ-ਰਾਹਤ ਲਈ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ-ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਰਾਹੀਂ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਏ ਜਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਏ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ' ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ ਡਿਲੀਵਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ' ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ; ਉਪ-ਭਾਗ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਡਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਕਿ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ ' ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਮਨੋਰਥ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ

ਫਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਹਾਲੀ ਲਈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੂਜੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਵਾਪਸ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਮੂਹ ' ਤੇ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦਾ।

1952 ਦੇ ਐਕਟ 38 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 115, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ., ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਆਰ ਕੇ ਬਵੇਜਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ 26 ਮਾਰਚ ਨੂੰ 1958, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਸ਼. ਓ.ਪੀ. ਗਰਗ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 2 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਅਤੇ ਐਮ.ਐਮ. ਐਂਡਲੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਸ.ਐਨ. ਚੋਪੜਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.—ਸੋਧਣ ਲਈ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (1958 ਦੀ 160-ਡੀ, 1958 ਦੀ 168-ਡੀ ਅਤੇ 1958 ਦੀ 168-ਡੀ) ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕੋ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

2. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ, ਰਾਮ ਨਾਥ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੇ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਹੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕੋ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ' ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੈੱਟਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ। , 1952 ਦਾ XXXVIII (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ), ਇਸ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਲੋੜ ਸੀ। 27 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ, ਧਿਰਾਂ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤਾ ' ਤੇ ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤਿੰਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫਰਮਾਨ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ' ਮੁਦਈ ਧਿਰ 4 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪ ਦੇਣਗੇ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ, ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 4 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਤੱਕ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ ਵਾਪਸ ਦੇ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀ ਦਰ ' ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ।' ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀਆਂ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ। ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ ਉਹ ਸਨ (i) ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ, ਅਰਥਾਤ, 4 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਅਤੇ (ii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ 1 ਜੂਨ, 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ 8 ਜੂਨ, 1955 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਦੁਆਰਾ। ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਗੱਲ ਦੀ ਮੁੜ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ 4 ਮਾਰਚ, 1953 ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮੁੜ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਨਿਯਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ 7 ਅਤੇ 15 ਮਾਰਚ, 1953 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਹਾਲੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਕਲਪਕ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਾਰਾ 39 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਣ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ।

3. ਧਾਰਾ 15 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਹੈ: -

"ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਮੁਰੰਮਤ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗਾ।"

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 4 ਮਾਰਚ, ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸਨ। 1953, ਕਿਉਂਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ, ਨਿਯਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਡਿਫਾਲਟ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵੀ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ

ਨਤੀਜੇ ਦੇਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਲਪਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਦੇਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਜਾਂ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ।

4. ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਰਾਹੀਂ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਏ ਜਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਏ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ ਡਿਲੀਵਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ; ਇਸ ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

5. ਜਿਸ ਬਦਲਵੇਂ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਮਿਸਟਰ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ 'ਪਲੀਡਿੰਗ' ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੇਧ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਧਿਰਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ 'ਤੇ ਕੇਸ ਲੜਿਆ ਕਿ ਨਕਲ ਵਿੱਚ ਲਈ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਕ ਆਧਾਰ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੇਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸੰਗਤਤਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਮੁੜ-ਸਪੁਰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ

ਦੇਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ 'ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਮੂਹ' 'ਤੇ ਉਸੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਕਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹੋਰ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

6. ਸ੍ਰੀ ਅਸ਼ੋਕ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਛੱਤਰ ਮਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ, 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 15(3) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ, ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਸਿੱਧੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਰਖਾਸਤਾਂ, ਅਸਲ ਵਿਚ, ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ। ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਸੇਧ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੀ.ਡੀ. ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 15 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹਦਾ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ, ਧਾਰਾ 15(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹੋਵੇਗਾ।' ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵਿਕਲਪਿਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ। ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰੀਖਣ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਜਿਉਂਦਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਅਮਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।

7. ਫਿਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਉਸ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਕੋਈ ਭੌਤਿਕ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਕੋ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13

(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਰਾਹਤ ਧਾਰਾ 15 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 13(1) ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

"ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ (ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਮੇਤ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਡਿਕਰੀ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। :"

ਫਿਰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। '

8. ਸੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਅੰਕਿਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਿਵਰਤਨ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਹੋਣ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ' ਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਇਮਾਰਤ ਸਹੀ ਹੈ। ਪਰਿਸਰ ਦੀ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣ ' ਤੇ, ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

9. ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਫਰਮਾਨ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣ

ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਮੁੜ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 4 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਤੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ 4 ਸਤੰਬਰ 1953 ਤੱਕ ਕਬਜ਼ਾ ਹੀ ਰੱਖਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ "ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

10. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਮੰਗੋ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ, ਡਿਸਚਾਰਜ ਜਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

11. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਮਾਨ ਸਿੰਘ (1) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੁਦਈ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਥਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਜਗ੍ਹਾ ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੁਦਈ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਲਿਆ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ। ਸੰਦਰਭ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਨ। ਇੱਥੇ, ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਗਏ।

12. ਸੈਕਸ਼ਨ 144, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਜਾਂ ਉਲਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਸਫਲ ਪਾਰਟੀ ਕੋਲ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ

ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਕਤੀ ਅਖ਼ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

13. ਸ੍ਰੀ ਨਰੂਲਾ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਹਾਲੀ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਉੱਥੇ ਸੀ, ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ' ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਥ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਿਤ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਮਿਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 4 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ; ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਦੂਜੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ, ਅਰਥਾਤ, 4 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉਸ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਵਾਪਿਸ ਲੈਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ ' ਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਮਾਂ ਤੱਤ ਦਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ' ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਤੱਤ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮਾਂ ਸਾਰਥਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

14. ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 39 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-

“ਸਾਰੇ ਅਹਾਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ 1 ਜੂਨ, 1951 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਤ ਸਾਲ।”

ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ, 15(2) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਕਾਰਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 39 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਖਾਲੀ ਥਾਂਵਾਂ ' ਤੇ

ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸਾਰੇ ਗਏ ਅਹਾਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਜੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਨੁਮਤੀ ਦਿੱਤੇ ਮੁੜ-ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

15. ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।